

2. fejezet

A bátorság próbája

- Hány óra van?

Zelda kinyitotta a szemét, és hirtelen felült. Körülnézett. Mindent rendben talált, a ruhái, játéka, könyvei a megszokott helyen vannak. Impa a karosszéken ült, mint ahogy szokott, amikor Zelda felkel. A Hyrule-i híreket olvasta. Láthatóan nagyon lekötötte a „Dodongo barlang elzáródása”, mivel a hercegnőnek meg kellett ismételnie a kérdést:

- Hány óra van?

Impa felemelte a fejét.

- Pár perc múlva kilenc. Hozhatom a reggelit?

- Köszönöm, Impa, nem vagyok éhes. Sietnem kell. Muszáj beszélnem atyámmal.

- Sajnálom, hercegnő, de ez most nem lehetséges – közölte a rövid, fekete hajú nő – Ma fogadja azt a messzi nyugatról érkezett urat. Kilenckor.

- Épp azért kell sietnem.

- De...

- Nem tűnök ellenkezést. Én vagyok a hercegnő. – emelte fel a hangját Zelda, de úgy tűnt, megbánta, mivel azonnal lejjebb vette - ...Bocsánat, hogy kiabáltam. De szólnom kell neki.

- Miről? – tudakolta Impa.

- Megint álmodtam. De valami egész furcsát, és úgy érzem, jelent valamit.

- Gondolod, hogy valami jóslat?

- Biztos vagyok benne. Már volt hogy bejött egy... De most megyek... Szia Impa!

Zelda gyorsan kiugrott az ágyból, és fel sem öltözött, azonnal kilépett a szobája ajtaján. Biztos volt benne, hogy apját a trónteremben találja, hisz épp fogadni készül egy nemest. Impa egyedül maradt a szobában, és folytatta az olvasást. A nő Zelda gyerekkora óta a legjobb barátja volt. Kisebb korában a dadusa volt, és sokat mesélt neki. Talán a legemlékezetesebbek a keleti erdőkről szólóak voltak. A lányt már kis kora óta vonzotta a titokzatos rengeteg. Arról, hogy Impa meséi az erdei tündéerekről, a Deku fáról, a kokiri népről, és az erdő többi mesébe illő – végül is meséről van szó – élőlényéről igazak-e, nem győződhetett meg, hisz az erdő mélyébe se ő, se más nem jutott el. Valahogy mindig mindenki eltévedt, de érdekes módon végül a kivezető utat mindenki megtalálta... Zelda hitt ezekben a mesékben, és úgy gondolta, a tündérek valamilyen különös varázslata miatt nem találja meg senki a bizonyítékot. Ezt alátámasztotta az, amit Impa is mondott, hogy a Deku fa nem akarja, hogy az erdő teremtményei érintkezzenek a külvilággal – valamilyen okból...

Zelda – az örök reakcióját megelőzve – berontott a trónterembe, és apja felé futott.

- Zelda! Mire véljem ezt?! Most nem érek rá, sürgős dolgom van. Nem mondta Impa?- szólt szigorúan a király.

- De igen, mondta. Sajnálom, hogy ilyenkor zavarlak, de valami fontosat el kell mondanom.

- Ne most, perceken belül megérkezhet a távoli nyugatról jött úr, és fogadnom kell. Ha jól emlékszem, egy uralkodó. Nem tenne jól királyságunk hírnevének, ha valami zűr lenne. Kérlek, Zelda, majd később elmondod, amit akartál... Most menj!

Zelda megértette, hogy most tényleg nem alkalmas. Futva kilépett a trónterem ajtaját – mely pár perccel később újra kinyílt -, és az – egyébként a kastélyon belül elhelyezkedő – kis kert felé vette az irányt...

A lány leült a fűbe, elgondolkozott. Nem töltött sok időt egyedül, hamarosan Impát látta bejönni a kapun.

- Honnan tudad, hogy itt vagyok?– kérdezte meglepődve Zelda.

- Na vajon! – mondta nevetve a nő – Ez a kedvenc helyed. Többet vagy itt, mint a szobádban.

- Valóban. Hogy is felejthettem el?! Talán túlzottan belemerültem az álom fejtegetésébe...

Impa szóltanul hallotta Zelda monológját. Most ő mesélt.

Link visszaemlékezett. Eszébe jutott egy régi mese az erdő egy titkos szegletében lévő, mesés kincsekkel teli labirintusáról. Azonban ez a labirintus nem csak kincseket rejtett magában, hanem rejtvényeket és csapdákat is. A fiú felkészült lélekben. Örült, hogy mellette volt Navi, hátha nem venne észre egy csapdát.

Eleinte a tündér ragyogása jelentette az egyetlen fényforrást. Ahogy Link a kanyargó „folyosón” egyre beljebb és beljebb ment, egyre világosabb lett. A kör alapú teremben már nappali fény uralkodott. Link felnézett. Meglátta a forrását: A „plafon” erősen ragyogott, amit valamilyen varázsnak tulajdonított – egyébként nem tévedett. Nem volt kicsi a terem, átmérője kétszer-háromszor nagyobb volt a házáénál, de nem is ez nyugözte le – hisz ha a Deku fa törzsére gondolt, akkor nem is volt nagy – hanem a magassága... És a mélysége. A terem közepén pár méteres lyuk tátongott, pókhálóval befedve. Link inkább nem ért hozzá a szokatlanul vastag háléhoz. – nem volt oda a pókokért. Azért lenézett. Egy tavacskát látott. A fiú ellépett a hálótól, és körülnézett. Látott húsevő növényeket, olyanokat, mint amilyeneket kint is. És látott indákat, melyek a „falon” felfelé nőttek. Link újra felnézett, most már nem csak a magasságot figyelte, hanem a „párkányokat”, amiket akár „utaknak” is lehetne hívni. Mintha emberi kéz építette volna azokat.

Link közelebb lépett az indákhoz. Tapogatta, húzgálta őket.

- Mássz csak fel, nem fognak leszakadni alattad.

A fiú hátranézett. Egészen megfeledkezett a tünderről. Aztán kis tétovázás után mászni kezdett. A tündér inkább nem mondta, hogy ne nézzen le, hisz annak eredménye csak annyi lett volna, hogy Link lenéz. Amikor fölmásztak, illetve fölrepültek az első „emeletre”, Navinak eszébe jutott, hogy társának egyáltalán nincs tériszonya. Hogy is lenne, amikor hasonló magasságban van a lakása.

- Vigyázz! – kiáltotta a tündér. Link azonnal arrébb vetődött a fonálán gyorsan leereszkedő pók elöl.

- Húha, nem kis példány. – jegyezte meg a csaknem akkora pók láttán, mint ő maga.

- Ne csak nézd, cselekedj is! Itt az ideje egy kis bemelegítésnek.

- Miféle bemelegítésnek? – tette fel a kérdést, de tudta a választ. Nem futhat el minden szörnyeteg elöl, amit meglát. Elővette a kardját és a pajzsát. Utóbbi maga előtt tartotta, miközben egyre közelebb lépett a bestiához. Mikor elérte a kellő távolságot, egy gyors suhintással a rövid pengével elvágta az igen vastag fonalat. Gyorsan hátralépett, hátha a nyolclábú meg akarná támadni. Szerencsére nem úgy tűnt, vagy Link volt gyorsabb, de pár másodperc múlva nem sok maradt a pókból. Link eltette a kardot a hüvelyébe, és visszaakasztotta a pajzsával együtt a hátára. Lassú léptekkel elindult.

Meglátott egy nagy kincsesládát – csaknem vállig ért neki -, ami meglepő módon nem volt bezárva. Kis erőfeszítéssel felemelte a fedelét, közelebb lépett, és belenézett. Kicsit csalódott, amikor meglátta, hogy a ládában nincs kincs, „csak” egy papírlap. Felkapaszkodott a láda oldalára, és behajolt. Kis nyújtózkodás után elérte a vékony tárgyat. Megnézte. Nem kellett nagy ész hozzá, hogy valaki rájöjjön, hogy a lap tulajdonképpen egy térkép – felismerte a központi kör alakú termet. Kicsit csalódott is, amikor megtudta, hogy egyáltalán nem nagy az egész „titkos labirintus”. Megkereste azt a „szinet”, ahol ő volt éppen, aztán felnézett. A térkép nem hazudott, valóban ajtó volt a kör alakú terem másik oldalán. Link gyorsan az ajtóhoz szaladt, szinte meg se hallva Navi „Lassabban!” kiáltását. Kilincset nem látott. Hozzáért az ajtóhoz, és – Link hátrahökölt, túl gyorsan történt a dolog – „felemelkedett”.

Belépett. Maga mögött hangot hallott, aminek az okozója az ajtó lecsukódása volt. A biztonság kedvéért újra rátette a tenyerét, ami ezután kinyílt.

Szemügyre vette a kis szobát, ahova bejött. Az ajtó újbóli lecsukódása után is nappali világosság volt, a plafon hasonlóan világított.

- Áú! – kiáltotta a földön fekvő fiú. – Mi volt ez?! – nézett az őt lábáról ledöntő, majd egy fejnyi diószerű dologra.

- Ez egy Deku dió. – mondta gyorsan a tündér – Gyorsan, kapd magad elé a pajzsot, és verd vissza a következőt!

- Mit, hogyan? – Link hangján érződött egy kicsi pánik, de inkább az, hogy nem ért semmit, hisz olyan szerencsétlenül esett, hogy nem látta a támadót. – Áú!

- A pajzsot! Verd vissza a következőt a Deku bokorra!

- Hol? – Link hangja erősen visszhangzott a kis szobában.

- Nézz fel! – Navi is felemelte hangját.

Link felnézett. Meglátta az ellenségét: Egy nem mindennapi cserje volt – legalábbis nem túl gyakran szoktak rendelkezni apró lábakkal – vagyis mozgatható gyökerekkel -, szemekkel és nagy, kör alakú szájjal, ami diókat köpködött. A fiú már látott ilyen lényt, de a dióival még nem ismerkedett meg, legalábbis nem így. Megfogadta a tündér tanácsát: Felállt, és maga elé tartotta a pajzsot. A nagy sebességgel érkező dió visszapattant a lényre, ami ezután feldőlt. Link közelebb lépett hozzá, és elővette a kardját.

- Ne, kérlek, ne ölj meg! Nagyon sajnálom az apró kellemetlenséget, de mostanában sose lehet tudni, hogy nem egy szörny jön-e be. Kérlek, nem akartalak bántani.

Link csak azután tette vissza hüvelyébe a pengét, miután Navi is meggyőzte arról, hogy a lény nem akarja halálukat.

- Még egyszer elnézést kérek. Tudjátok, ez a hely már nem olyan, mint régen. Az utóbbi időben egyre több szörny jelenik meg. Gondolom, ti azért vagytok itt, hogy megöljétek a királynőt.

- Miféle királynőt? – kérdezte Link.

- A Deku fa nem is szólt semmit a királynőről? – lepődött meg a növény.

- Csak valamilyen átkot említett.

- Na, akkor én felvilágosítalak titeket. Az „átok” tulajdonképpen egy groteszk szörnyeteg, amit valami hatalmas gonosz mágia juttatott be a Deku fába. Ez a szörnyeteg tulajdonképpen rovarszerű, és folyamatosan petéket rak, amiből pár percen belül óriási rovarok kelnek ki. A királynő és a kis szörnyek azon kívül, hogy fizikailag rongálták a Deku fát, a varázserejét is meggyengítették, így elárasztották a pókok és más szörnyek is. Sőt, az erdőben is egyre több szörnyet látni. Siessetek, a Deku fa folyamatosan gyengül...

- Te miért vagy itt? – Navi kérdése jogosnak tűnt: A sűrű erdő e lényei mit keresnének itt?

- A kíváncsiság vezetett. De aztán megjártuk.

- Megjártátok? Több deku bokor is van idebent? – Link kérdésének hangsúlyából látszott, hogy nem szívesen találkozna velük hasonló módon.

- Igen, pár barátom is velem jött, de szétszóródtunk... A kifelé vezető úton vannak szörnyek?

- Nem, a húsevő növényeken kívül, amiket könnyedén el lehet kerülni, csak eggyel találkoztunk eddig

- Várjatok, még valami. Érdekes tovább mennetek arra – mutatott a terem túloldalán lévő ajtó felé, és növényektől nem várt sebességgel rohant a központi terembe vezető ajtó felé. Link elindult a másik ajtó felé, rátette a tenyerét, mire az kinyílt. Belépett a szobába, Navi követte, és lezárult az ajtó. A szobában sötét volt, a mágikus fény nagyon halványan világított.

Link elindult a terem túlsó végében fekvő láda felé. Navi elkésett a „Vigyázz!”-zal, hisz mire kimondta, Link alatt már leszakadt a talaj, és leesett.

- Ajaj. – mondta vészjóslóan?
- Mi a baj? Ugye nem tört el semmid? – Navi hangjából aggodás érződött.
- Nem, azért ez nem volt olyan magas. De elég magas volt ahhoz, hogy ne tudjak visszamászni.

- Biztos lesz kiút. Ne felejtse el: Ez egy labirintus, kincsekkel és rejtvényekkel.
- Igazad van. Nézzük meg, mi van aládában. – Link el is indult volna
- Előbb öld meg a pókokat!
- Miféle pókokat? – nem kellett megvárnia a választ, alig tudott félre vetődni a felé ugró óriáspók elől. Nem tévázott, gyorsan elővette a kardját, és a pók hatalmas potrohába szúrta. Az ízeltlábú csapkodni kezdett csápjaival, de nem bírta sokáig, rövid időn belül elszállt a lélek testéből (már ha volt benne).

- Arra! – repült Navi egy másik felé.
Link gyorsan felé futott, és kettévágta a szörnyet. Körülnézett, nincs-e több szörny a teremben. Nem talált többet.

De mást talált: indákat, amiken fel tudott mászni a ládához a veremből... Sajnos az ajtó felé nem volt a kúszónövényekből. Kicsit meghúzogatta az inkákat, nem szakadnak-e le, aztán, miután megbizonyosodott róla, hogy elbírják, felmászott. A ládán ismét nem volt zár, úgyhogy könnyedén felhajtotta a fedelét, és kivette belőle az Y alakú, kemény fát, rajta egy vastag, erős gumival.

- Egy csúzli! Remek, így jóval egyszerűbb lesz megőlni a szörnyeket. – Kiáltotta Link boldogan, ezután a „plafonra” nézett. – Egy létra van ott fent! Oda van ragadva a pókhálók miatt... Kár... Hogy tudnánk leszedni? A ládáról sem érném el.

- Megint elfelejtettél valamit.
- Igen, Navi?
- Szerintem nem néztél körül elég jól a ládában.
Link egy újabb pillantást vetett a nagy dobozra. A csúzli helye alatt talált pár jókora méretű, kemény magot.

- Lövedék! Ez az, így le tudom szedni a létrát!
Próbálgatta kicsit a csúzlit, majd lőtt párat a plafon felé. Eleinte mellőlött, aztán egyre pontosabban célzott. A magok elszakítottak pár fonalat. Mikor elfogyott a lövedék, lemászott a gödörbe, felvette a magokat, visszamászott, majd újra lőtt. Pár lövés után a létra leesett. Link megfogta, és a verem ajtóhoz vezető fala felé cipelte. Stabilan felállította, majd felmászott rajta. Érintésre kinyílt az ajtó, Link átfutott az immáron üres termen, érintésre nyílt a másik ajtó, és ismét a központi helyen voltak. Elővette a térképet.

- A felső szinteken rengeteg kincs található a térkép szerint... Vonzó, de nem most. A királynő a legalsó szinten van.

Link lenézett. A vastag pókhálóval beszótt lyukat látta. Megnézte a térképet, hátha van más út lefelé, de csalódnia kellett. Lassan lemászott az indán, és közeledett a háló felé. Tévázott. Aztán kezébe vette a kardját, és leguggolt. Megpróbálta elválni a pókfonalat... és sikerült. „Ez ennyire egyszerű? Nem is értem, mitől tartottam ennyire.” – gondolta, és vágta is tovább, ha nem látott volna meg a lyuk peremén egy ízelt lábat. Hátrahőkölt, de aztán rögtön reagált: Egy kardcsapással elintézte. A lyuk falán hasonló indák nőttek, mint a fában más helyeken. Az indákon jópár pókot látott. Rövid gondolkodás után elővette a csúzlit és a magokat, töltényt rakott a gumiba, erősen kihúzta azt, és célzott. A lövés olyan gyors volt, hogy az eltalált pók azonnal lezuhant a vízbe. A többi társa is hasonlóan járt. Miután még egyszer megnézte, hogy nincs-e több pók a „falon”, és megrázta az indákat, biztos elbírják-e, hátrafordult, és mászott lefelé. Egyre tágult a hely, ahogy lejjebb ért, ez nehezítette a mászást. Lent már látszott, hogy nem csak tőből áll a hely, hanem két kisebb száraz rész is található, a kör alakú helyiség két ellentétes oldalán – amely kör már csaknem akkora volt, mint fent. Link semmiképp nem akart belemászni a vízbe, amiben póktetemek voltak, és valószínűleg a

hőmérsékletük sem lehetett kellemes (amúgy is hideg volt). Így hát az egyik száraz részre tette le a lábát.

Ismét körbenézett. Azon a helyen, ahol földet ért, egy ládát talált, valamint egy égő fáklyát. Kinyitotta a kicsi dobozt... 200 rúpia... Nem rossz! A másik oldalon egy a fentiekhez hasonló ajtó volt található, de beszöve vastag pókhálóréteggel. A térkép szerint is ez volt az egyetlen lehetséges út, úgyhogy átmászott a túloldalra, és megpróbálta elvágni a fonalat...

- Nem megy, ez erősebb, mint ami fent volt. Más módszert kell kitalálnunk. – mondta Link. – gondolkozom, de inkább átmegyek a fáklyához, kezdek fájni... Várjunk csak... Navi, szerinted ezt a pókhálót el lehet égetni?

- Hogyne lehetne! A nálad lévő botok használhatók fáklyaként, így el tudjuk égetni a pókhálót.

- Igen, ez jó ötlet. Bár mire átmásznék a tűzzel a túloldalra, addigra valószínűleg elégne a fa, sőt, fel is gyúlhatna az inda.

- Hmm... van más út is, ahol el lehet juttatni a tüzet az ajtóhoz...

- Be nem megyek a vízbe!!! – kiáltott gyorsan Link. – akkor már inkább áthajítom a fáklyát.

- Tedd azt akkor...

Link ezt is tette. Átmászott a fáklyához, meggyújtotta az említett botot, és az ajtó felé dobta. A fehér, ragacsos anyag elégett, Link átmászott a túloldalra, érintéssel kinyitotta az ajtót, és bement.

A pajzsot azonnal maga elé kapta, amint meglátta a deku bokrot, az azonban nem lőtt rá.

- Végre, értelmes lények! Már azt hittem, sose jutok ki innen. Mindekét ajtó zárva.

Link megkönnyebbülten tette hozzá:

- Most már csak egy. Szabad az út kifelé, megöltük a pókokat is.

- Ó, nagyon köszönöm. – hálálkodott a növény. Mielőtt kirohant volna, Linknek a kezébe nyomott pár magot. – ezek könnyű, de kemény magok, több, mint valószínű, hogy harcolnod kell majd, úgyhogy neked adom.

- Remek, csúzlitöltények! – ezt a felkiáltást a deku már nem halotta, olyan gyorsan futott ki az ajtón.

A másik, (Link szemszögéből) a terem jobb oldalán található ajtó valóban zárva volt, nem nyílt érintésre. Azonban fölötte egy ezüst-ikon volt található, egy csukott szem.

- Ennek a szemnek biztos köze van az ajtóhoz... Vajon mit lehetne vele csinálni?

- A ránézés nem működik – állapította meg Navi, Link ugyanis már jópár másodperce bámulja az ikont.

Link kezébe vette a csúzlit, és gyorsan lőtt vele. A szem kinyílt, és vele együtt az ajtó is. Bement.

- Jaj neeeeeeeeeee! – kiáltott, mikor szemügyre vette a termet, aminek nagy része víz volt, csak két hely volt száraz: ahol áll, és a terem túlsó oldala – ami még magasan is van ahhoz, hogy a vízből kimászva fel lehessen kapaszkodni. Egy kis tutaj-funkciójú fatest úszott a víz felszínén, amivel át lehetne menni a túloldalra... ha nem lenne egy tüskés, forgó vastag farönk „félúton” a felszín fölött (faltól falig).. Ahhoz túl magasan volt, hogy át lehessen ugrani fölötte, ahhoz viszont elég alacsony, hogy ne lehessen átkúszni alatta.

- Ne legyek tündér, ha ez nem valami rejtvény. Vajon hogy kéne átjutni?

- Navi, szerintem vedd részletesen szemügyre a termet, te tudsz repülni... és világítani. – Valóban sötét volt, a plafon alig adott ki fényt magából.

A kis világító lény máris szárnyalt. Közben Link közelebb lépett a vízhez, és beledugta egyik ujját.

- Ez hideg! Nem, nem fogok belemászni!

- Márpedig sajnos muszáj lesz... a víz alatt van egy kapcsoló, biztos vagyok benne, hogy azt kell lenyomni, hogy történjen valami.

- Ugye csak viccelsz?

Pedig Link tudta, hogy Navi nem viccelne ilyenkor, ilyen helyen.

- Essünk túl rajta – sóhajtott, és beleugrott. – Te jó ég! Navi, gyorsan mutasd meg, hol az a kapcsoló, nem bírok ki itt sokat!

Mint a villám, a tündér azonnal a szóban forgó kapcsolóhoz repült, és megerősítette fényét. Link is, amilyen gyorsan tudott, odaúszott, lemerült, és lenyomta. Aztán sietett is kifelé.

Csak amikor már kint volt, akkor vette észre, mit csinált a kapcsoló (addig nem tudott másra figyelni, mint arra, hogy minél előbb menjen ki a jéghideg vízből): a vízszint leapadt, most már át lehet menni a „tutajjal”

- N-n-n-em mehe-etnének vissza a fáklyához? – kérdezte vacogva.

Navi inkább nem szólt semmit, megvilágította a terem felső éleinek egyikét. A víz folyt be. Mire visszaérnének, már annyira feltöltődne a medence, hogy megint nem férnének át a tüskés farönk alatt.

Linken most már nem érződött annyira, hogy fázna:

- Nem hiszem el! Ez szemétség!

- Nyugodj meg, barátom! Tudod, ez a hely egy labirintus, sok kincsel, rejtvényel...

- Tudom, igazad van! De tudod, mennyire utálok a hideg vizet...

- Most már tudom – hangjában kis kacaj is megtalálható volt, de utána azonnal komolyra fordult: - Siess, rövid időn belül megint annyi víz lesz, mint eredetileg.

Linknek eszében sem volt még egyszer megmártózni, úgyhogy gyorsan rálépett a „tutajra”, majd letérdelt, és a pajzsával evezett. Mikor átért a túloldalra, már csaknem visszaállt az eredeti állapot. Megkönnyebbült, mikor szárad, szilárd talajra ért.

- El sem hiszem hogy megcsiná...

Érezte, hogy hozzáér valami a fejéhez. Azonnal lehajolt, majd felnézett: egy pók támadta meg felülről. Nagyon mérges lehetett rá, ugyanis elvágta a fonalat, amin a nyolclábú szörny leereszkedett, majd beledöfte kardját a földre eső pókba, végül (miután kihúzta a kardot), belerúgta a vízbe.

- Remélem, ennél rosszabb terem nem lesz. Inkább száz szörny, mint még egy merülés ilyen jéghideg vízbe!

- Mindjárt kiderül. – mondta Navi tárgyilagosan, és a következő ajtó felé repült.

Érintésre nyílt az ajtó, Link belépett. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy víz nincs, azonban tűz igen.

- Hála az égnek! – és már rohant is volna az égő fáklyához.

- Link, azért ne felejtse el... – világított rá a három húsevő növényre.

- Ja persze – felelte szórakozottan Link, és már rutinosan vágta le a növényeket, fás száraikat eltette. Utána pedig odafutott a tűzhöz, és melegedett.

Navi addig körbenézett, mit lehet tenni, hogy ki lehessen nyitni a jobbra lévő ajtót, amit ugyanis vasrácsok zártak. A feladat megoldása rövid ideig tartott: Két nem égő fáklya volt a teremben. Kb. 1 perc néma várakozás után szólt Linknek:

- Ideje lenne továbbmenni.

Link elég lassan akarta tudomásul venni, úgyhogy a tündér ismét megszólalt, ezúttal kicsit sürgetőbben:

- Gyere már, gyűjtsd meg a fáklyákat!

A zöldruhás fiú elővett egy botot, meggyújtotta, majd a másik két fáklyára is átvitte a tüzet. Ahogy Navi sejtette, a rácsok eltűntek az ajtóról, így érintésre már nyitható volt.

A következő terem már nagyobb volt, látszólag üres. Ez Linknek is, Navinak is gyanús volt, úgyhogy felnéztek a plafonra. A csüngő pók hamar földre kerül a csúzlival kilőtt kemény mag által, majd nemsokára a túlvilágra, egy rövid, éles penge által. Volt még más is a mennyezeten, három pirosas-barnás golyó, amik mozogtak. A tojások épp most keltek ki,

majdnem egyszerre három fura lény került a földre. Két ízelt lábon álltak, amik vastagok voltak. Összetett szemük és felfelé álló farkuk türkiz színűen világított. Nemsokára a szemük fénye átment vörösbe, amikor ugrottak, Link felé. Arra még volt ideje, hogy elővegye a pajzsát, így kivédje a farkuk támadását, azonban sarokba lett szorítva. Nem sok idő volt gondolkodásra, úgyhogy ösztönösen cselekedett: villámgyorsan elővette a kardját, és vágott vele egy nagyot. Kettő szörnyet sikerült a túlvilágra küldenie, a harmadik azonban megszúrta a bal vállát. Link nagyon reménykedett benne, hogy a lény nem mérgező. Már volt ideje elfutni, maga mögött tartva a pajzsát, nehogy a következő ugrás a fejét találja el. Ez nem is volt rossz ötlet, ugyanis a lény hamarosan ugrott, de Linket már nem érte el. Akkor a fiú megfordult, és kardjával csapást mért az őt megsebzőre. A válla fájtt ugyan percekkel később is, de megkönnyebbülést érzett, hogy más baja nincs.

A teremben volt egy kis láda, benne tíz rúpiával. Nem sok, de nem ez számít. A térkép szerint már nem volt sok hátra az alsó szintre vezető lejáróig. Ajtó nem volt, csak egy kis lyuk, amin Link épphogy átfért kúszva. A túloldalon a már csak néhány másodpercig élő hűsevő növényeken kívül egy láda volt, ami még 50 rúpiát rejtett magában. Ezt eltette. Volt itt fáklya is, meg egy pókhálóval beszótt verem. Lefelé itt is indák vezettek, de ami lent volt, Linknek nem tetszett: sötétség, és víz. Azonban a térképre nézve látta, közel van a célhoz, így sietni próbált: kezdett elege lenni a helyből. Meggyújtott egy botot, és a pókhálóra dobta, mire az elégett. Először lenézett, nincs-e pók az indán – nem volt – majd mászott lefelé. Egy terembe jutott, amit víz borított, csak a túloldalon volt egy kis szárazulat. Gyorsan beleugrott a vízbe, és amennyire fájó válla mellett tudott, úszott. Nem érdekelte a víz alatt lévő láda, csak az, hogy jusson ki a partra, a víz ugyanis Link számításának megfelelően hideg volt. A fentről szűrődő – igen kevés – fényen kívül a tündér jelentette az egyetlen fényforrást. Amint kiért a partra, futott az érintésre nyíló ajtóhoz, és a mellette lévő deku bokorhoz.

- Hála az égnek, megmenekültem! Nem is tudom, hogy köszönjem meg... Megvan! – átnyújtott Linknek néhány deku diót. – erre szükséged lehet. - A királynő itt van, az ajtón túl.

A deku diók nem közönséges diók voltak: Ha széttörnek, vakító fényt engednek ki magukból. A deku borkok szokták használni, amikor menekülni akarnak valami elől: földhöz vágják, így néhány másodpercre az üldözőjük a fénytől nem lát semmit.

A növény gyorsan elfutott, Link és a tündér pedig lassan elindultak az ajtó felé.